

LBRIS

We know
books

Charles Dickens

O POVESTE DE CRĂCIUN

REGIS

săracilor, ideile malthusiene, dezbaterile despre morală și caritate.

Designul grafic și ilustrațiile au fost realizate în spiritul epocii victoriene, echilibrând realismul londonez cu magia Crăciunului. Această ediție este, în esență, un gest de reverență: o carte a **luminii, a inimii și a reînnoirii morale**.

CUVÂNT DE MULȚUMIRE

Mulțumiri tuturor celor care au făcut posibilă această ediție: traducătorilor, editorilor, ilustratorilor și cititorilor care au păstrat vie flacăra poveștii.

„O poveste de Crăciun” rămâne, peste timp, o carte a inimii. De fiecare dată când e deschisă, Scrooge se transformă din nou, lumea se îmblânzește un pic, iar vocea lui Tiny Tim răsună încă o dată:

„Dumnezeu să ne binecuvânteze!”

Cuprins

Prefața autorului	3
Cuvânt-înainte	3
Partea întâi. <i>Umbra lui Marley</i>	5
Partea a doua. <i>Cel dintâi dintre cele trei duhuri</i>	30
Partea a treia. <i>Al doilea dintre cele trei duhuri</i>	49
Partea a patra. <i>Cel din urmă dintre Duhuri</i>	69
Partea a cincea. <i>Încheiere</i>	86
APARAT CRITIC ȘI GLOSAR.....	97

O poveste de Crăciun
de Charles Dickens

Titlul original: *A Christmas Carol* (1843)

Traducerea în limba română: **Constantin Șăineanu**
Ediție îngrijită, aparat editorial, ilustrații și design: **Andrei Sorin Dragoș**

© 2025 **Editura Regis** pentru prezenta ediție, aparatul editorial, ilustrațiile și designul grafic.

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace, fără acordul scris al editorului, cu excepția citărilor rezonabile în scopuri de recenzie ori studiu.

EDITURA REGIS
www.regiseditura.ro
editura.regis@yahoo.com
Tel: 0724.84.83.89 / 021.222.26.16

Prefața autorului

„M-am străduit, în această cărticică fantomatică, să trezesc Fantoma unei Idei care să nu-i scoată pe cititorii mei din bună dispoziție — nici față de ei înșiși, nici unii față de alții, nici față de anotimp, nici față de mine. Fie ca ea să le bântuie casele în chip plăcut și nimeni să nu dorească s-o alunge.”

Prietenul și slujitorul lor credincios,
C.D.
Decembrie, 1843.

Cuvânt-înainte

„O poveste de Crăciun” (*A Christmas Carol*, 1843) nu este doar o narațiune festivă, ci o veritabilă **parabolă morală și socială**, o operă care a modelat felul în care lumea întreagă sărbătorește Crăciunul.

Scrisă de Charles Dickens în doar câteva săptămâni, într-un moment de tensiune financiară și personală, această carte a reușit să schimbe destinul literar al autorului și să aprindă în inimile cititorilor un spirit de **generozitate și solidaritate**. Londra victoriană, cu contrastele ei dramatice între bogăție și sărăcie, cu străzi cufundate în fum, mizerie și foame, devine fundalul unei povești cu valoare universală.

Personajul central, **Ebenezer Scrooge**, întruchipează nu doar zgârcenia, ci și **egoismul orb** al unei lumi în care profitul și câștigul umbresc umanitatea. Transformarea lui radicală – prin confruntarea cu

fantomele trecutului, prezentului și viitorului – nu este doar o lecție individuală, ci o chemare adresată fiecăruia dintre noi.

Dickens a dorit, prin această poveste, să arate că **adevărata avere a omului stă în bunătate, în legătura cu ceilalți, în capacitatea de a dăru și de a iubi.** Fantomele nu sunt doar imagini fantastice, ci simboluri ale conștiinței și ale timpului: trecutul ce nu poate fi uitat, prezentul ce trebuie trăit cu inima deschisă, viitorul care ne arată consecințele alegerilor noastre.

Traducerea de față își propune să redea **solemnitatea morală și căldura emoțională** a textului, păstrând fidelitatea literală față de original, dar înălțând tonul către un registru monumental, potrivit unui clasic universal. Dialogul este redat prin liniuțe, pentru o curgere limpede, iar ortografia respectă normele actuale ale limbii române.

„O poveste de Crăciun” rămâne, la aproape două secole de la apariție, un **imn al speranței și al renașterii.** Ea ne arată că nu este niciodată prea târziu să devenim mai buni, că bucuria împărtășită cu ceilalți este cel mai prețios dar și că, asemenea lui Scrooge, fiecare poate afla un drum spre lumină.

Aceasta este povestea care a reînviat Crăciunul și l-a făcut să strălucească din nou în inimile oamenilor.

Partea întâi. Umbra lui Marley

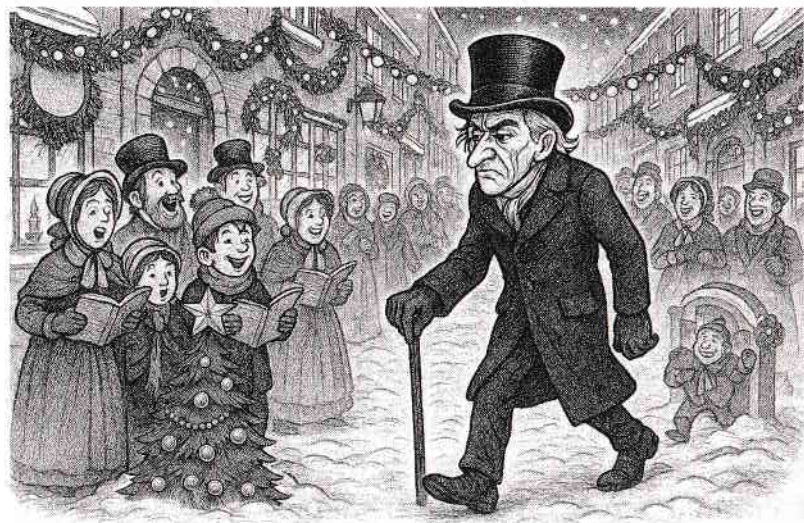
Marley murise — să începem cu începutul. Asupra acestui fapt nu încape nicio îndoială: actul morții îi fusese semnat de preot, de dascăl, de dricar și de însoțitorii dricului. Scrooge semnase și el, iar numele lui Scrooge era o semnătură cu vază la Bursă, pe orice hârtie ar fi pus-o. Așadar, bătrânul Marley murise — murise de-a binelea.

Știa Scrooge că Marley murise? Fără îndoială. Cum ar fi putut să nu știe? Scrooge și Marley fuseseră tovarăși ani îndelungați. Scrooge era unicul îndepărtat al voinței lui Marley, unicul epitrop, unicul moștenitor, unicul prieten și singurul om care-i purta doliu. Moartea aceasta nu-l doborâse însă atât de tare pe Scrooge încât să nu-și arate dibăcia negustorească până și în ziua înmormântării — pe care o consfinți încheind o afacere minunată. Repet, deci, că Marley murise; repet, fiindcă, fără acest punct de plecare, bine înțeles de toți, povestea mea n-ar avea nimic minunat. Dacă nu suntem pe deplin convinși că tatăl lui Hamlet e mort când piesa începe, nu ne-ar mira deloc să-l vedem pe răposatul rege al Danemarcei plimbându-se noaptea pe zidurile capitalei sale.

Scrooge nu șterse niciodată numele lui Marley de pe firmă. A rămas vreme îndelungată deasupra ușii contoarului: „Scrooge și Marley”. Și semnătura obișnuită a casei era „Scrooge și Marley”. Cei care aveau treabă cu Scrooge pentru întâia oară îl numeau când

Scrooge, când Marley, dar el răspundea la amândouă: îi era totuna.

Ah, ce cumătru hain era Scrooge! Lacom, zgârcit, în stare să stoarcă și ultima picătură dintr-un burete; inimă de piatră; bătrân păcătos, viclean, tăcut și închis în sine ca o stridie în cochilie. Răceala din inima lui îi împietrea chipul, îi ascuțea nasul, îi încrețea fruntea, îi făcea mersul țeapăn, îi încingea ochii cu un cerc roșiatic, îi vinețea buzele subțiri și îi asprea glasul. Un cerc de gheață îi înconjura capul, sprâncenele și barba scurtă. Purta mereu cu sine frigul său lăuntric; în zilele cuptor lăsa să înghețe contoarul, iar în zilele de Crăciun nu-l încălzea nici cu un grad. Frigul și căldura de afară aveau slabă înrâurire asupra lui. Nicio căldură nu-l încălzea, niciun ger nu-l făcea să degere; niciun vânt nu era mai aspru decât el. Vremea rea n-avea de ce să-l pizmuiască. Ploaia, zăpada sau grindina cea mai cumplită se puteau lăuda doar

într-un singur sens: erau mai darnice — ele dădeau cu prisosință, Scrooge nu dădea nimic.

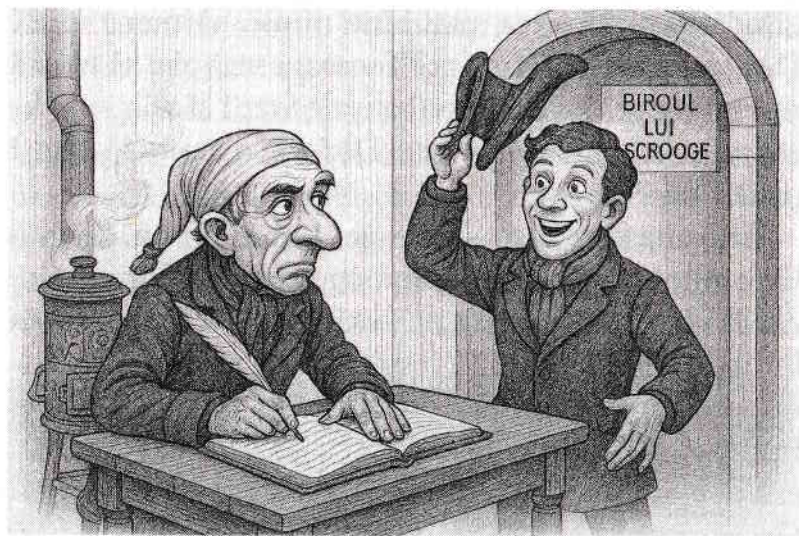
Nimeni nu-l oprea în drum să-l întrebe voios: „Scumpe domnule Scrooge, ce mai faceți? Când veniți pe la mine?” Niciun cerșetor nu îndrăznea să-i ceară de pomană, niciun copil nu-l întreba cât e ceasul; niciodată vreun trecător, bărbat sau femeie, nu-l ruga să-i arate drumul. Până și câinii orbilor păreau a-l cunoaște: își trăgeau stăpânii la dreapta sau la stânga, ca să nu dea ochi cu el, dând din coadă parcă zicând: „Decât o privire rea, mai bine nimic, sărmane orb!”. Dar ce-i păsa lui Scrooge? Tocmai asta voia: să treacă nesupărat prin căile îmbulzite ale vieții și să spună fiecărui sentiment omenesc: „Depart de mine!” Asta-i plăcea lui Scrooge.

Într-una din zile — cea mai bună din an, Ajunul Crăciunului — bătrânul Scrooge ședea în biroul său. Afară, ger tăios și ceață. Dinăuntru, Scrooge auzea lumea grăbind pe uliță, respirând cu zgomot, frecându-și mâinile și izbind trotuarul cu picioarele, ca să se încălzească. Abia bătuseră trei ceasurile mahalalei și era deja aproape noapte; toată ziua fusese întunecată, iar prin ferestrele prăvăliilor se vedeau lumânări aprinse, ca niște pete roșii în aerul des și mohorât.

Ceața pătrundea înăuntru prin fiecare crăpătură și prin fiecare gaură a broaștei; afară era atât de deasă, că, deși ulița era una dintre cele mai strâmte, din casele de peste drum nu se mai vedeau decât umbre. Ușa biroului lui Scrooge stătea deschisă, ca să-l poată supraveghea pe contabil, care, într-o chilie întunecoasă, copia scrisori. Scrooge avea un foc foarte mic; dar focul

contabilului era așa de mic, că semăna cu un singur cărbune. Și oricum nu-l putea înteți, fiindcă Scrooge ținea cutia cu cărbuni lângă el; de câte ori contabilul venea cu cleștele să ia un cărbune, stăpânul țipa că o să fie nevoiți să se despartă. Atunci contabilul își înfășura gâtul în basma și se trudea să se încălzească la lumânare — lucru care, din păcate, nu izbutea, fiindcă nu avea destulă imaginație pentru asta.

— Crăciun fericit, unchiule! Dumnezeu să-ți dea sănătate! strigă un glas voios.

Era nepotul lui Scrooge, care intrase pe neașteptate; urarea era prima veste a prezenței lui.

— Bah! — rosti Scrooge. Bazaconie!

Nepotul se încălzise tare fugind în vremea aceea friguroasă și plină de ceață; obrazul îi era aprins, ochii îi scânteiau, iar răsuflarea i se topea în norișori albi.

— Crăciunul, o bazaconie, unchiule? strigă nepotul. N-ai vrut s-o spui!

— Ba da, zise Scrooge. „Crăciun fericit”! De unde și până unde să fii vesel? Ești sărac lipit!

— Ei, dar cu ce drept să fii dumneata posomorât? zise nepotul. De unde și până unde să fii trist? Ești destul de bogat!

Scrooge, neștiind ce să răspundă, mormăi iar:

— Bah! Bazaconie!

— Nu fi prost dispus, unchiule, zise nepotul.

— Cum să nu fiu, zise bătrânul, când trăiesc într-o lume de nebuni ca tine? „Crăciun fericit!” — dracu’ să-l ia pe Crăciunul tău fericit! Ce este Crăciunul pentru tine, dacă nu vremea când ai plăti de făcut și n-ai bani; când te revezi cu un an mai bătrân și nici cu un ceas mai bogat; când, încheind bilanțul, te apasă douăsprezece luni de deficit? — Dacă ar fi după mine, — sfârși Scrooge, indignat, — orice gogoman care cutreieră cu „Crăciun fericit” pe buze ar trebui copt în tavă cu propriul lui cozonac și îngropat cu o ramură de vâsc în inimă!

— Unchiule! zise nepotul, rugător.

— Nepoate, răspunse Scrooge, încruntându-se. — Fă-ți Crăciunul cum îți place și lasă-mă să-l fac pe al meu, cum îmi place.

— Să-l faci, unchiule — dar dumneata nu-l faci.

— Lasă-mă să nu-l fac! zise Scrooge, aprins. Iar dumneata să ai parte de un Crăciun fericit! Ți-a adus noroc întotdeauna Crăciunul, nu-i așa?

— Sunt lucruri din care aș fi putut trage folos, deși nu mi-au adus bani, răspunse nepotul. Între ele e și Crăciunul. Și, lăsând la o parte respectul datorat numelui său sfânt și originii lui, Crăciunul a fost mereu

pentru mine — cel puțin pentru mine — un timp de
fericire, bunăvoință, iertare și milă; singurul timp din
anul lung când bărbați și femei, la un gând, par să-și
deschidă inimile și să-i privească pe cei mai sărmani
de sub ei ca pe niște tovarăși de drum în viața asta
cătredalaltă, cum și suntem, și nu ca pe altă rasă de
făpturi, cu scopuri diferite. De aceea, unchiule, cred
că Crăciunul, deși nu mi-a pus vreodată bani în pun-
gă, mi-a făcut bine și îmi va face bine, și zic: fie nume-
le lui binecuvântat!

Contabilul, din cuibul lui, aplaudă fără să vrea la
încheiere; dar, dându-și seama de necuviință, vru să
ațâțe focul — însă nu făcu altceva decât să-i stingă și
ultima scânteie.

— Să mai aud cel mai mic zgomot din partea dumi-
tale, zise Scrooge, și-ți petreci Crăciunul fără slujbă!
Ești un orator elocvent, nepoate, continuă, întorcân-
du-se spre el; mă mir că nu te faci deputat.

— Haide, unchiule, nu te supăra; te invit să vii mâi-
ne la noi, la masa de Crăciun.

Scrooge răspunse că ar vrea mai bine să-l vadă la
dracu' — și spuse asta fără nicio teamă sau jenă.

— Dar de ce, unchiule? De ce?

— De ce te-ai însurat? — întrebă Scrooge.

— Pentru că eram îndrăgostit.

— Pentru că erai îndrăgostit! — mormăi Scrooge,
ca și cum ar fi auzit ceva și mai ridicol decât „Crăciun
fericit”. — Bună ziua, nepoate!

— Bine, unchiule, dar nu veneai la mine nici înain-
te să mă însor. De ce să zici că din pricina asta nu vrei
să vii acum?

— Bună ziua, nepoate!

— Nu-ți cer nimic, unchiule, nu vreau nimic de la
dumneata. De ce n-am fi prieteni?

— Bună ziua, zise Scrooge.

— Regret din toată inima — zise nepotul, ridicân-
du-se — să te văd așa de neînduplecat. Nu am căutat de
la tine decât dragoste și bunăvoință. Și, cu toate aceș-
tea, îmi voi păstra buna mea dispoziție până la capăt și
nu voi înceta să-ți spun: Crăciun fericit, unchiule!

— Bună ziua. — răsună Scrooge, neclintit.

— Și An Nou fericit!

— Bună ziua, repetă Scrooge.

Nepotul ieși fără vreo dojană; se opri în ușa intrării,
ca să-i ureze contabilului lui Scrooge Crăciun fericit și
An Nou fericit, iar acesta — mai puțin rece decât stă-
pânul, deși focul i se stinsese — i le înapoie cu multă
căldură.

— Poftim și pe altul! mormăi Scrooge, care auzise
schimbul de vorbe. Contabilul meu, cu cincisprezece
șilingi pe săptămână, cu nevastă și copii, vorbește de
„Crăciun fericit”! Oamenii ăștia sunt buni de dus la
balamuc!

Însoțindu-l pe nepot până la ușă, contabilul intro-
duse alte două persoane: doi domni cu înfățișare se-
rioasă și plăcută, care se opriră cu capul descoperit în
biroul lui Scrooge, ținând registre și hârtii.

— „Scrooge și Marley”, dacă nu mă înșel? întrebă
unul, uitându-se pe o listă, după ce salută. Cu cine am
onoarea? Cu domnul Scrooge sau cu domnul Marley?

— Marley a murit de șapte ani, răspunse Scrooge;
chiar astăzi se împlinesc șapte ani.